

Nikdo nepřišel. Do misek s preclíky začalo pršet. Natáhl se pro slunečník a jeho duhové barvy nastavil v kontrastu se zataženou oblohou. Z bedny vzal další pivo. Slavil. Slavil sám. Prázdnou láhev nevrátil zpět, ale položil ji vedle sebe. Cinkla o další. Prázdné. Seděl tam ještě dvě hodiny. Vypil dalších pět piv a prokládal je červenými spartami a zelenou. Poté šel do bytu a otevřel lednici, kde v řadě za sebou stály další láhve. Jako na popravu. Jen čekají, kdy jim někdo ukrotí hlavičky a překlopí jejich útroby do útroh svých. Žádná vznešená metafora myšlenek a idejí rozlévajících se do člověka a dávající mu nahlédnout do jiného, do opilého světa. Jen metafora vnitřností a napolo strávených výkalů.

Bral láhev jednu za druhou. Když jich měl plnou náruč, šel do koupelny a začal jimi napájet vanu. Doufal, že vše, na co se dnešní večer těšil, odteče spolu s nimi. Najednou si uvědomil cenu vylévaného alkoholu, rychle zašpuntoval odtok v zoufalé snaze vše zachránit. Uměl vše zastavit, uměl zařídit, aby směs lihovin vytvořená ve vaně přestala odtékat, ale nedokázal ji vrátit zpět do láhví. Na pár chvil se v něm probudil pragmatismus všedního dne a zalitoval peněz ztracených v kanále. Cítil se naprosto zbytečný. Ovšem jen na chvíli.

Poté šel do lednice pro další náruč. Láhve rozmístil podél okraje vany a sundal si ponožky. Stál po kotnících ve vaně plné vodky, zelené a rumu a z alkoholových výparů se mu dělalo špatně. Po chvíli žaludečních křečí se vyzvracel pod nohy. Pak bral láhev po láhvi a začal sám sebe polévat. Chtěl smýt vše, co na něm bylo. Chtěl smýt vše, co na něm je. Chtěl smýt vše, čím je. Chtěl smýt sám sebe. Otočil se na parapet, kde ležely sirky připravené zapálit ranní cigaretu. Mokrě dlaně první pokusy o zapálení zhatily. Pak jedna chytla. Díval se na ni a čekal, že mu před zrakem proběhne celý jeho život. Nic neviděl. Sirka dohořela a spálila mu prsty. Škrtl další a bez čekání ji hodil na své alkoholem nasáklé šaty. Představoval si sám sebe jako bájněho ptáka fénixe, který v nejubožejším svém stádiu shoří a z jeho popela vyletí nový, podobající se Slunci a podobající se Bohu.

Šaty nevzplály a sirka se utopila. Ve snaze o fénixovou metamorfózu vyškrtal celou krabičku. Lehl si do směsi ve vaně, nyní připomínající zkalený oceán, po němž se plaví trosky lodí ve tvaru sirek. Začal pít. Začal hltat tento oceán a celým obličejem se ponořil pod hladinu. Nevěděl, jestli se dáví, zvrací či stále pije. Jeho hrdlo už nebylo v jeho moci. Dávno mu už nepřikazoval mozek, ale něco mnohem hlubšího. Něco, co vzniklo ještě před mozkem a snad i před životem samotným. Něco, co mu přikazovalo tento život zachránit. Převalil se přes okraj vany a zůstal ležet natažený na studené podlaze koupelny. Sáhl do kapsy saka pro promočené cigarety a hledal, čím by si zapálil. Všechny sirky byly utopeny. Vytahoval tedy cigaretu po cigaretě a topil je také. Po chvíli vyvrhl ještě poslední žaludeční šťávy do vany. Pak odšpuntoval vanu, otevřel okno a vešel do nového dne, kdy byl zase o rok starší.